

anesteziată se visează, ca o Cenușăreasă, Poezie, ci Poezia însăși visează prin *C.P.*, la realitatea imediată, la voluptatea râsului sănătos cu amicii, la privirea în ochii iubitei, la cuvintele cele simple ale rugăciunii, ... ori la o simplă plimbare cu tramvaiul.

¹ Care reia parte din spectacolul-lectură la comemorarea a 9 ani de la moartea poetului. (21 februarie 2004, Teatrul Odeon).

² *Fragmente de Jurnal*, „Luceafărul”, nr. 8, martie 1995.

Un tramvai numit Popescu, **spectacol de teatru după opera poetului Cristian Popescu. Scenariul și regia: Gavriil Pinte. Scenografia: Roxana Ionescu. Distribuția: Mihai Marinescu, Liliana Pană, Silvia Codreanu, Bogdana Darie, Anne-Marie Ziegler, Simona Popescu, Cătălin Panaite, Adrian Anghel și violonistul Gheorghe Drăghici.**

Constantin PARASCHIVESCU

Teatru în tramvai!

Pentru 26 de bucureșteni (echivalentul numărului de locuri și al liniei), ziua de duminică 28 noiembrie 2004 n-a fost numai data alegerilor parlamentare și prezidențiale, ci și prilejul unei agreabile participări la un spectacol inedit, într-un *tramvai*. Nu știu să se mai fi încercat asta pe undeva, dar inițiativa care aparține Teatrului Național Radiofonic s-a dovedit ingenioasă și de un real efect cultural.,

Alcătuind un scenariu după opera poetului Cristian Popescu, regizorul Gavriil Pinte a realizat, cu opt actori și un violonist, un spectacol într-un tramvai închiriat de la R.A.T.B., intitulat *Un tramvai numit Popescu*. Cu două manechine în față, reprezentând o mireasă și un mire și în loc de număr denumirea din titlu, stârnește curiozitatea trecătorilor, surprinși de replicile pe care le aud dinăuntru, urmărindu-l cu zâmbete amuzate. Pornind de la Kilometrul Zero, din Piața Sfântul Gheorghe, vehiculul străbate orașul pe diferite trasee aproximativ o oră jumătate.

De la un capăt la altul al vagonului, pe un interval mai larg decât cel obișnuit, evoluează actorii, cu fețele machiate și veșminte de nuntă. Sunt membrii familiei Popescu, care ni se confesează în stilul înconfundabil al scriitorului, ce îmbină ironia, autoironia și sentimentalismul: *Poetul* – Mihai Marinescu, *Mama* – Anne Marie Ziegler, *Tatăl* – Cătălin Panaite, *Sora* – Simona Popescu, *Bunica* – Bogdana Darie, *Bunicul* – Adrian Anghel, *Mătușa* – Silvia Codreanu, *Soția* – Liliana Pană. „Nașteți-vă cu numele de Popescu Cristian”, spune Poetul, amintim că pe 1 iunie 1959 când trebuia să se nască, în locul lui a apărut, paradoxal, o păpușă cu îndemnul de mai sus înscris pe piept, garanție de viață lungă, bani și bucurii. Dar „nimeni, cu nici un chip, n-a vrut”.

Tramvaiul merge, noi privim personajele, mai privim pe geam, vedem lumea uitându-se lung după această apariție năstrușnică pe șine, lungind urechile, râzând, și realizăm că suntem cu familia Popescu în alt univers, poetic, în care visul coboară în suflet și rămâne închis acolo, unde, când nunta s-a terminat și afară ninge, dansăm mahmuri după cum cântă fulgii la țambal. O clipă, măcar o clipă dacă simțim asta, a meritat plimbarea. Și frumoasa inițiativă a realizatorilor – scenografia Roxana Ionescu, regia tehnică Milica Creiniceanu, sonorizare Cătălin Coman și Nicolae Subotin, redactor Crenguța Manea, coordonatori de proiect Magda Duțu, Simona Hodoș.

Bogdana DABIE și Mihai MARINESCU